

Arrest

nr. 80 514 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 14 september 2011, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 23 januari 2012 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoekster werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Kabul afkomstig te zijn. U bent een Sikh van etnische origine en bent vierentwintig jaar geleden gehuwd. U heeft een zoon die zestien jaar oud is en die eveneens in België is.

Volgens uw verklaringen is de situatie van de Sikhs in Afghanistan slecht. Omdat jullie op straat worden beledigd en mishandeld, bleef u bijna altijd thuis. Uw zoon kreeg thuis les van een privéleraar.

Uw vader had een handelszaak. Omdat moslims meenden dat hij rijk was, werd hij tot drie keer toe verplicht hen geld te geven. Toen zij een vierde keer geld eisten, kon uw vader niet meer betalen en werd hij gedood. Dit gebeurde in de herfst van 1390 (2010). Uw man trachtte de zaak te onderzoeken maar werd in de derde maand van 1390 (ergens in mei 2011) eveneens door moslims gedood.

Een moslimvriend van uw vader meende dat jullie niet langer veilig waren in Kabul en hielp jullie het land te verlaten. De moslims vierden het Suikerfeest (31/08/2011) toen u met uw moeder en zoon Afghanistan verliet. Jullie reisden eerst naar Dubai en vervolgens naar Doha. Daar geraakte u van uw moeder gescheiden. U nam met uw zoon een derde vlucht naar Frankfurt. Van daaruit kwamen jullie met de wagen naar Brussel. Op 14/09/2011 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar het leven van Sikhs in gevaar is. Bovendien acht u de algemene situatie in Kabul onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de identiteitsdocumenten (taskara's) van uzelf en van uw overleden man voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel er van kan uitgegaan worden dat u oorspronkelijk van Kabul afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst blijkt u niet vertrouwd met een aantal prominente figuren uit de gemeenschap van Hindoes en Sikhs. Zo is het opvallend dat als u een foto getoond wordt van Preet Singh, een van de leiders van de Hindoes en Sikhs in Kabul, u geen idee heeft over wie het gaat. Als het Commissariaat-generaal u vraagt of u Preet Singh dan nooit in de dharamsal ontmoette, stelt u dat u bij een bezoek aan de dharamsal altijd naar de grond keek (CGVS, p.6). Dit is niet ernstig. Ook als u een foto te zien krijgt van de zeer bekende mensenrechtenactiviste Anar Kali, weet u niet wie de persoon op de foto is: "Zoals ik al zei, zag ik geen mensen" (CGVS, p.6). Anderzijds kan u wel enige, zij het zeer oppervlakkige, informatie over de vrouw geven. U weet bijvoorbeeld dat zij een advocate is die onder meer de vrouwen van de Sikh gemeenschap bijstaat, al weet u niet wat ze dan precies voor deze vrouwen kan doen of waar u Anar Kali zou kunnen ontmoeten (CGVS, p.6). Het is opmerkelijk dat u, geconfronteerd met twee foto's van twee bekende gezichten binnen de kleine gemeenschap van Hindoes en Sikhs, niet weet wie deze personen zijn. Voorts stelt u terecht dat Preetpal Singh een verkiezingskandidaat van uw gemeenschap was. U heeft echter geen idee voor welke verkiezingen hij zich kandidaat stelde en u weet niet eens of uw man zijn stem uitbracht (CGVS, p.11). Verwacht mag worden dat een kleine, geïsoleerde gemeenschap zijn kandidaten voor het Afghaanse parlement ten volle steunt en dat u

duidelijker verklaringen aflegt over dergelijke gebeurtenissen indien u daadwerkelijk tot deze gemeenschap behoorde.

Verder bent u niet op de hoogte van een aantal zaken en gebeurtenissen die zich binnen de gemeenschap van Hindoes en Sikhs in Kabul hebben afgespeeld. Zo kunnen uw verklaringen over het leven van de Sikhs ten tijde van de Taliban niet overtuigen. U stelt bijvoorbeeld dat de Taliban de Sikhs verplichtten om gele kledij te dragen (CGVS, p.5). Uit de informatie blijkt dat er in mei 2001 sprake was van een edict dat de minderheden gebood een geel merkteken te dragen waardoor ze zich van de moslimbevolking zouden onderscheiden. Drie jaar daarvoor was er al sprake van dergelijke regel in Kandahar. Echter, de informatie toont aan dat deze maatregel niet voor de Sikhs bestemd was: zij waren al herkenbaar door hun specifieke tulbanden en baarddracht. Bovendien werd deze maatregel nooit effectief ingevoerd aangezien de Taliban ervan afzag dit te implementeren. Dat de Sikhs en uw man zich aan dergelijke kledingvoorschriften dienden te houden, is in strijd met de informatie en wijst er eerder op dat u zich hiervoor baseert op persberichten. Voorts kent u de naam van de religieuze Talibanpolitie niet, ook niet als u met de naam ervan wordt geconfronteerd (CGVS, p.9). Inwoners van Kabul waren nochtans bevreesd voor deze Amr bil Marouf.

Verder bent u op de hoogte van het feit dat er op een bepaald ogenblik met de Taliban overeengekomen werd de doden in de tempel van Karte Parwan te cremeren maar weet u niet dat het daarvoor lange tijd de gewoonte was om overleden Sikhs naar Ghazni over te brengen en ze daar te cremeren (CGVS, p.7). Het is merkwaardig dat u niet weet welke crematieproblemen uw gemeenschap in het verleden kende.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u ook niet op de hoogte bent van een aantal recentere kwesties. Dat er recent Indische arbeiders werden opgevangen in de dharamsal van Karte Parwan kan u niet bevestigen (CGVS, p.9). Nochtans bezocht u deze dharamsal af en toe en uw man zelfs zeer geregeld, zodat het erg vreemd is dat u niet weet dat een grote groep Indiërs begin 2010 lange tijd opvang kreeg in uw tempel. Voorts heeft u weinig informatie over de lessen zoals die in de dharamsal van Karte Parwan worden georganiseerd. U zegt dat u soms naar die dharamsal ging (CGVS, p.3) maar u zou slechts "gehoord" hebben dat er twee moslimvrouwen zijn die er les geven en u zegt niet te weten wat zij onderwijzen of in welke taal dit onderwijs verloopt (CGVS, p.3). Dat u, moeder van een minderjarige zoon, zo weinig concreet bent over de onderwijskansen van Sikh-kinderen, is merkwaardig. Het is immers genoegzaam bekend dat het schooltje in de tempel de enige plaats is waar kinderen van Sikhs les kunnen volgen.

Bovenstaande kwesties zijn van dermate groot belang voor de levensomstandigheden van een kleine gemeenschap als de Hindoes en Sikhs in Kabul dat uw gebrekkige kennis hierover uw beweerde verblijf in Kabul aanzienlijk ondermijnt.

Nog andere verklaringen tonen aan dat aan uw beweerde verblijf in Kabul geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt u maar één moslim uit uw omgeving bij naam te kennen. U heeft het over ene Assad (CGVS, p.6). Ook de namen van uw burens in Kabul kent u niet (CGVS, p.6). Dit is zeer opmerkelijk. Zelfs de naam van de goede moslimvriend van uw vader, tevens de man die zou hebben geholpen tijdens de zoektocht naar de moordenaars van uw vader en diezelfde persoon die jullie uiteindelijk het land hielp te verlaten, kent u niet (CGVS, p.6). Tot slot kan u ook niet verduidelijken wie de mensen waren die de crematie van uw man hebben bijgewoond en biedt u geen antwoord op de vraag of er een priester aanwezig was die de ceremonie leidde (CGVS, p.7).

Verder dient te worden vastgesteld dat u ook op een aantal eenvoudige vragen met betrekking tot de stad en het land waar u altijd zou hebben gewoond, geen afdoende antwoord kan geven. Zo kent u behalve Karte Parwan, waar u zou hebben gewoond, geen wijken van de stad Kabul (CGVS, p.3). U noemt behalve Karte Parwan nog Baharistan, Baghe Bala en Cinema Aryub, doch dit zijn allemaal plaatsen binnen de wijk Karte Parwan. U zegt dat u nooit verder dan die plaatsen kwam en altijd in huis bleef. Echter kan worden opgemerkt dat er tijden zijn geweest dat de Sikhs in Afghanistan een goed leven leidden en vooraanstaande posities bekleedden. Het einde van die tijden valt samen met het einde van het communistische regime, toen u ongeveer twintig jaar oud moet zijn geweest. Dat u steeds thuis bent gebleven en bijgevolg de stad niet kent, is dan ook weinig aannemelijk. Verder slaagt u er niet in één van de districten van de provincie Kabul bij naam te noemen (CGVS, p.9,10). Gevraagd naar omliggende provincies, noemt u onder meer de steden Charikar en Jalalabad, vanwaar uw overleden man afkomstig was. U weet echter niet dat Charikar, waar ooit veel Sikhs woonden, in de provincie Parwan ligt en er zelfs de hoofdstad van is (CGVS, p.11) en het is u onbekend dat Jalalabad de hoofdstad van de provincie Nangarhar is (CGVS, p.11).

Voorts kent u enkele namen van mujahedin die in de jaren negentig een bloedige oorlog in en rond Kabul uitvochten maar heeft u nauwelijks informatie over deze personen. U noemt ondermeer Dostum maar u meent ten onrechte dat hij uit Panshir komt (u doelt wellicht op Massoud), u kent zijn etnie niet en u weet niet van welke partij hij de leider is (CGVS, p.4). Verder stelt u Gulbuddin Hekmatyar enkel van naam te kennen. Dat hij diegene is die de tempel van Shur Bazar vernietigde,

weet u merkwaardig genoeg niet (CGVS, p.4). U zegt verder niets te weten over deze partijen die oorlog voerden in Kabul (CGVS, p.4). Wanneer u voorts wordt gevraagd of u Din Mohammed kent, stelt u dat die naam u niets zegt (CGVS, p.10). Nochtans was Din Mohammed de gouverneur van Kabul van 2005 tot 2009 en is hij in de stad Kabul zeer bekend. Dat u zich na enig nadenken wel de recente gouverneur van Kabul kan herinneren (CGVS, p.10), toont aan dat uw beperkte kennis is ingestudeerd.

Verder blijkt dat u de Afgaanse kalender niet machtig bent. Gevraagd naar de namen van de herfstmaanden, stelt u dat niet meer te weten, hoewel u pas in augustus 2011 Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p.5). Doorheen het gehoor slaagt u er niet in een gebeurtenis (de beweerde moord op uw vader en uw man, uw vertrek uit Afghanistan) aan de naam van een maand te linken.

Hoewel u ooit in Kabul woonachtig was moet er worden besloten dat u er onvoldoende in geslaagd bent uw verblijf in Kabul tot aan uw vertrek naar België aannemelijk te maken. Aangezien uw asielrelaas zich afspeelt gedurende deze periode, kan er geen geloof gehecht worden aan uw vluchtmotieven. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, treft u aan in het administratief dossier.

Ook het feit dat u geen enkele informatie over uw reisdocumenten kwijt wil, doet ernstige vragen rijzen bij het beginpunt van uw reis en uw algemene geloofwaardigheid. Zo stelt u niet te weten onder welke naam u en uw zoon reisden. Evenmin kan u zeggen of u deze reis met een Afgaans of ander paspoort heeft gemaakt (CGVS, p.12). U stelt dat de smokkelaar voorop liep en alles regelde. U zou bijgevolg drie vluchten hebben genomen zonder te weten welke uw identiteit was. Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een Schengen-luchthaven als Frankfurt systematisch worden gevoerd, is uw voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Dat u omtrent deze zaken bedrieglijke verklaringen aflegt, versterkt het vermoeden dat u vanuit een ander land dan Afghanistan naar België bent gereisd.

In deze kan verwezen worden naar uw merkwaardige houding als u wordt gevraagd of u weet naar welke landen de vele Sikhs en Hindoes die ooit in Afghanistan hebben gewoond, zijn uitgeweken. U stelt vreemd genoeg dat u dit niet weet en dat u enkel hoorde dat velen naar Londen gingen (CGVS, p.11). Echter, uit de bronnen blijkt dat er eertijds ongeveer 200.000 Sikhs en Hindoes in Afghanistan woonden en dat zij massaal naar India en in mindere mate naar Pakistan zijn verhuisd. Dat u hiervan niet op de hoogte zou zijn, is niet geloofwaardig. Dat u zich wat dit betreft onwetend verklaart, roept de nodige vragen op. Als het Commissariaat-generaal u vraagt voor welk land uw vrienden en kennissen Afghanistan verlieten, stelt u dat u geen vrienden had en dat u niet geïnteresseerd was in vriendschappen (CGVS, p.11). Dit is evenmin ernstig en toont eens te meer aan dat uw verblijf in Afghanistan niet geloofwaardig is.

Bovenvermelde opmerkingen laten evenmin toe u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal immers in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan subsidiaire bescherming.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai, India of elders in Afghanistan en hebben er een reëel alternatief ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken kandidaat-vluchteling tot recent in Afghanistan woonde dan wel dat hij sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land verbleef. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een

correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke familiale situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie in eventuele derde landen. Een kandidaat-vluchteling heeft nochtans de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17/12/2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

De neergelegde documenten kunnen uw beweringen dat u steeds in Kabul zou hebben gewoond niet onderschrijven. De twee taskaras werden immers meer dan vijftientwintig jaar geleden uitgegeven en vormen dus allerminst een bewijs voor uw verblijf in Kabul in de afgelopen decennia. Dat u geen recenter document kan voorleggen, is veelzeggend. Aan het attest dat stelt dat uw man in Kabul overleed, kan gezien bovenstaande argumentatie evenmin enig geloof worden gehecht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM; schending van artikelen 2 en 3 van de Wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991; van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; schending van de artikelen 48/2 en 49/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat verweerder er niet in geslaagd is haar begin van bewijs te weerleggen aangezien zijn besluit dat de asielaanvraag bedrieglijk is niet kan worden onderbouwd met pertinente elementen. Verzoekster haalt aan dat de door haar neergelegde taskara's inderdaad meer dan 25 jaar geleden uitgegeven zijn, maar nog steeds geldig zijn daar de geldigheidsdatum onbeperkt is, dat het niet nodig was deze documenten te vernieuwen. Verzoekster wijst er op dat het attest van overlijden van haar echtgenoot in Kabul een origineel document is dat uitgereikt werd na zijn dood in de herfst van 2010 en een bewijs is van haar aanwezigheid in Kabul in de herfst van 2010.

Verzoekster stelt dat ze maar weinig vertrouwd is met een aantal prominente figuren uit de Sikh gemeenschap, dat de weinige kennis die ze daarover heeft, toevallig is opgevangen tijdens gesprekken van haar man met andere personen. Verzoekster wijst er op dat zij hierover nooit is ingelicht, dat haar onwetendheid te wijten is aan het feit dat behalve de moslimvrouw ook vrouwen uit andere etnische minderheden dezelfde regels opgelegd zijn, waardoor ze maar weinig of geen contact mogen hebben met de buitenwereld. Verzoekster merkt op dat hetzelfde geldt voor haar beperkte kennis over de gebeurtenissen binnen de Sikh- en Hindoegemeenschap, haar intussen overleden echtgenoot stelde haar hiervan evenmin op de hoogte, deze gebeurtenissen met betrekking tot haar gemeenschap werden nooit uitgezonden op televisie of radio. Aangaande de crematieproblemen van haar gemeenschap merkt verzoekster op dat zij deze problemen wel kende, maar nooit zelf een crematie heeft bijgewoond, omdat haar echtgenoot haar dat niet toeliet. Aangaande haar gebrek van informatie over de lessen die in de dharamsal van Karte Parwan wordt georganiseerd, merkt verzoekster op dat zij duidelijk heeft verklaard dat haar zoon privé-lessen volgde en niet naar deze school ging.

Verzoekster haalt aan dat ze weinig of geen wijken uit de stad Kabul kent en wel degelijk Baharistan, Baghe Bala en Cienma Aryub vernoemde, plaatsen die binnen de wijk Karte Parwan zijn. Voorts, haalt verzoekster aan dat ze enkele namen van mujahedin uit de jaren negentig kent van horen zeggen, dat haar niet verweten kan worden dat ze geen persoonlijke informatie over deze mujahedins kent. Verzoekster meent dat haar gebrek aan kennis en haar ongeschooldheid geen redenen zijn om haar

asielrelaas als ongeloofwaardig te bestempelen. Verzoekster volhardt dat haar verklaringen met betrekking tot haar reisroute niet gelogen zijn. Verzoekster herhaalt onder meer dat alles geregeld werd door de smokkelaars en dat zij enkel de richtlijnen van de smokkelaars volgde zonder vragen te stellen. Verzoekster stelt verder dat het haar niet verweten kan worden dat zij niet wist naar welke landen de vele Sikhs en Hindoes die in Afghanistan leefden zijn uitgeweken, daar zij dacht dat hiermee de Europese landen bedoeld werden en daarom Londen als land opgaf. Verzoekster haalt aan dat zij tijdens het gehoor zeer gestresseerd was en daardoor het soms moeilijk had om de vragen te beantwoorden. Verzoekster stelt dat de hoofdredenen voor haar vage verklaringen vooral te wijten zijn aan een duidelijk gebrek aan kennis, onderschooling (sic) en vooral de uitsluiting van de Afghaanse vrouw in het algemeen van alle politieke, culturele en sociale evenementen.

Verzoekster vraagt in wezen een hervorming van de bestreden beslissing en verzoekt om de toekenning van de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus

2.2. De asielaanvraag van verzoekster werd door de bestreden beslissing afgewezen omdat er gelet op haar gebrekkige kennis over Kabul en Afghanistan in het algemeen en zaken en gebeurtenissen uit de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan in het bijzonder geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde verblijf in Kabul.

Verzoekster wijt haar onwetendheid aan het feit dat zij nooit buiten kwam weinig of geen contact mocht hebben met de buitenwereld en haar ongeschooldheid. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet bekend blijkt te zijn met prominente personen uit de Hindoe- en Sikhgemeenschap, zij in het geheel niet op de hoogte is van de crematieproblemen die haar gemeenschap heeft gekend, en ze geen informatie kan geven over de lessen die in de dharamsala werden gegeven. Haar kennis over de problemen waarmee haar gemeenschap geconfronteerd werd tijdens de talilbanperiode is zo goed als onbestaande. Hoewel verzoekster volgens haar verklaringen bijna veertig jaar in Kabul woonde (zij werd geboren in 1969 en verklaarde met haar familie naar Kabul verhuisd te zijn toen zij twee à drie jaar was) blijkt zij buiten Karte Parwan, de wijk waar zij voorhoudt te hebben gewoond, geen andere wijken van de stad te kennen noch enig ander district uit de provincie Kabul. Gevraagd naar andere provincies in Afghanistan somt zij verkeerdelijk enkele steden op en slaagt er niet in ook maar een provincie te benoemen. Hoewel verzoekster Afghanistan pas in augustus 2011 zou verlaten hebben verklaart zij zich - tijdens haar verhoor in januari 2012 - de herfstmaanden niet meer te herinneren en blijkt zij geen enkele notie van de Afghaanse kalender te hebben. Overigens blijkt verzoekster al van bij haar aankomst in België de westerse kalender te hanteren wanneer zij haar geboortjaar en dat van haar kind opgeeft alsook de vertrekdatum uit haar land van herkomst. Niet enkel verklaarde verzoekster een opleiding Punjabi gekregen te hebben in de dharamsala, zij verklaarde tevens dat zij er sowieso af en toe kwam met haar man. De bestreden beslissing wees er dienaangaande overigens terecht op dat verzoeksters verklaring dat zij bij een bezoek aan de dharamsala voortdurend naar de grond keek niet ernstig is. Verzoekster kan bijgevolg niet volhouden dat zij nooit contact mocht hebben met de buitenwereld zodat dit evenmin een verklaring kan zijn voor haar gebrekkige kennis. Terecht kon de commissaris-generaal hieruit afleiden dat de weinige kennis waarvan verzoekster dan weer wel blijk geeft, zoals wie de recente gouverneur van Kabul is, ingestudeerd is. Indien verzoekster daadwerkelijk tot de kleine en geïsoleerde samenleving van Hindoes en Sikhs in Afghanistan behoorde mag van haar verwacht worden dat zij blijk geeft van een minimale kennis over essentiële zaken die deze gemeenschap direct aanbelangen.

De documenten die verzoekster bijbrengt doen geen afbreuk aan hetgeen hiervoor werd vastgesteld. De twee taskara's die verzoekster neerlegt werden immers meer dan vijftientig jaar geleden uitgegeven en zijn bijgevolg allerminst een bewijs van verzoeksters beweerd verblijf in Afghanistan tot 2011. Uit het ziekenhuisdocument blijkt dat een zekere mijnheer Singh gezondheidsproblemen had en naar de emergency van de polikliniek kwam op 05/03/1390 (gehoorverslag, 11). Daargelaten dat uit niets blijkt dat het wel degelijk verzoeksters echtgenoot betreft moet worden opgemerkt dat het van algemene bekendheid is dat documenten uit Afghanistan een zeer beperkte bewijswaarde hebben. Corruptie bij het verkrijgen van documenten is in Afghanistan immers wijdverbreid. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

De geloofwaardigheid van verzoekster beweerd vertrek uit Afghanistan wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster niet enkel geen enkel reisdocument kan voorleggen maar hierover evenmin enige informatie wil geven. Zo stelt verzoekster niet te weten onder welke naam zij en haar zoon

reisden. Evenmin wil zij preciseren of zij reisden met een Afgaans dan wel een ander paspoort. Zij stelt dat de smokkelaar voorop liep en alles regelde. Zij zou bijgevolg drie vluchten hebben genomen zonder te weten onder welke identiteit en nationaliteit zij reisde. Gelet op de veiligheids- en identiteitscontroles die bij binnenkomst op een Schengen-luchthaven als Frankfurt systematisch worden gevoerd, is haar voorgehouden onwetendheid niet geloofwaardig. Verzoekster die drie vluchten nam moet hoe dan ook in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken uit welk land zij vertrokken is en wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Zij legt echter geen enkel stuk neer ter staving van haar reisweg zodat gelet op deze vaststelling in samenhang met haar gebrekkige kennis over de Hindoe- en Sikhgemeenschap in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering tot 2011 in Afghanistan te hebben gewoond. Terecht kon de bestreden beslissing dan ook besluiten dat aangezien verzoekster omtrent deze zaken bedrieglijke verklaringen aflegt, dit het vermoeden versterkt dat zij vanuit een ander land dan Afghanistan naar België is gereisd. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het verblijf van verzoekster in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan het asielaanvraag dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Waar verzoekster verwijst naar artikel 2 en 3 EVRM wordt bepaald als volgt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Zoals de bestreden beslissing terecht stelt is de vaststelling dat verzoekster niet recent uit Afghanistan afkomstig is op zich geen reden om haar het statuut van subsidiaire bescherming te ontfangen. Echter door het feit dat verzoekster als asielaanvraagster geen reëel beeld biedt op haar verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn verhindert zij de Belgische overheden haar reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielaanvraagster kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over een beweerd verblijf in Kabul tot 2011 zodat er geen duidelijkheid is over haar feitelijke herkomst. Er is immers geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in buurland Iran of Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in Tajikistan, Rusland, Dubai of India. Los daarvan is ook het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

2.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER